

[Simonsen.]

forhold, staar i Nedgangens Tegn med Hensyn til dansk Landbrugs Rentabilitet — det tror jeg, man kan sige uden at være Spaamand. Jeg vil gerne — ikke mindst ud fra den Kendsgerning, at en daarlig Kornhøst, sammenfaldende med stærkt stigende Kornpriser, i hvert Fald i første Omgang bevirker en meget vanskelig Stilling for de mange Tusind Landbohem i Vest- og Midtjylland — henstille til den højtærede Landbrugsminister at se med forstaaende Øjne paa den praktiske Gennemførelse af Saneringsloven. Hvis der ikke dør udvises en vis praktisk Forstaaelse, hvor man ikke hænger sig i Smaating og ubetydelige Spørgsmaal, set i Forhold til hele Sagens gode Gennemførelse, kommer Loven ikke til at gøre den Nytte, som den bør gøre, medens den, hvis Forstaaelse udvises, vil kunne gøre overmaade megen Nytte.

En kendt radikal Skribent har i Ugebladet „Tidens Stemme“ af 30. September skrevet en Artikel om Gældssaneringsloven med Undertitelen: Teori og Praksis. Der anføres i denne Artikel forskellige Eksempler paa, hvorledes en Gældssaneringsordning strander paa en alt for teoretisk Indstilling fra Bevillingsudvalget. Indsænderen slutter sin kritiske Artikel med følgende Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil have Lov til at citere:

„Der maa vises de i Praksis arbejdende Amtsudvalg større Tillid. Det er ogsaa alt for kloge og praktisk forstandige Mænd til at komme under Overformynderi.

Der kan indskærpes disse Udvalg at udvise Forsigtighed og Grundighed og eventuelt foretage Stikprøver, men ellers maa deres Indstillinger i alt væsentligt følges, hvis Gældssaneringen skal gennemføres i et rimeligt Tidsrum.

Hidtil har ingen kunnet anvise en bedre Vej end Gældssaneringen for de daarligst stillede Landbrugere. Derfor er Loven vedtaget og Pengene bevilget af Rigsdagen.

Men hvorfor saa vaage over de dertil bevilgede Statsmidler med samme Nidkærlighed som i Eventyrene Drager med syv Hoveder vaager over stjaalne Prinsesser. Bevillingsmyndighederne burde dog vist forsøge at hjælpe Udvalgene i deres vanskelige Arbejde, ikke at forhindre dette eller forøge Vanskelighederne ved udpræget Mistillid.“

Disse Betragtninger er vel nok lidt stærkt sat op, og jeg vil gerne understrege, at selvfølgelig maa Bevillingsudvalgene nøje over-

vaage, at der ikke sker Misbrug af Loven, men ud fra Kendskabet til den Øvelse i at ordne selv ret svære økonomiske Forhold paa en god og forsvarlig Maade, som de stedlige Akkordudvalg omkring i Landet efterhaanden har erhvervet sig — desværre, maa man jo sige —, vil jeg dog gerne henstille, at man viser disse Udvalg den størst mulige Tillid. Dette vil være en Betingelse for, at Gældssaneringsloven faar den Betydning, som den bør have.

Medens jeg er ved Landbrugets snævrere Forhold, har jeg en Henstilling mere at gøre til den højtærede Landbrugsminister. Vi har her i Rigsdagen gennemført Love, der paa forskellig Maade tager Sigte paa at komme Kvægtuberkulose til Livs, og der gøres Landet over et energisk Arbejde i Tilslutning hertil. Jeg synes derfor, der er noget forkert og bagvendt i dette, at man i Staldene i de mange nye Husmandsbrug, der nu med Statshjælp spredes ud over Landet, indsætter Kreaturer, der ikke er rene for Tuberkulose. Jeg henstiller til den højtærede Minister, at han, eventuelt i Samarbejde med Husmands- og Landboforeningerne, tager dette Spørgsmaal op til en Løsning, saa at dette undgaas. Med den Prisforskel, der nu er paa de rene Dyr og paa Reagenterne, vil jeg ikke tro, at Spørgsmaalet er økonomisk uoverkommeligt.

Der er ved denne Finanslovbehandling fra mange Sider udtalt Glæde og Tilfredshed med, at Spørgsmaalet om Landbo- og Ungdommens faglige Uddannelse nu Landet over er ved at glide ind i et fast og godt Leje. Jeg deler denne Glæde, og jeg vil ogsaa gerne udtale min Paaskønnelse af, at Undervisningsministeren har foreslaaet Bevillingen til Høj- og Landbrugsskoler forhøjet. Jeg er ogsaa ganske enig i den Betragtning, Undervisningsministeren har gjort gælden med Hensyn til Lovgivningsmagtens Stilling til Spørgsmaalet om, hvorledes den fremtidige praktiske Udformning af denne Side af Landbo- og Ungdommens faglige og skolemæssige Uddannelse bør foregaa. Ministerens Syn paa dette Forhold er maaske ikke kommet saa stærkt frem her i Salen, men paa det aarlige Møde, som Landøkonomisk Ungdomsarbejdes Udvalg for en Tid siden afholdt i Aarhus, var Ministeren inde paa sit principielle Syn paa Lovgivningens Forhold til hele dette forholdsvis nye og brændende Spørgsmaal. Jeg tager sikkert ikke fejl i, at Ministerens Syn var dette, at denne Sag burde tages op og løses ad Frivillighedens Vej, uden Lovgivningens direkte Medvirkning, men bygget op efter de forskellige Egnes Forhold og Erfaringer.